

V čem spočívá naše sláva?

Novináři se jednou zeptali světoznámého amerického basketbalisty: „Kdo je nejlepší rozehrávač na světě?“ Basketbalista vyslovil jméno, které vzbudilo rozpaky – nikdo takového hráče neznal. Bylo to jméno nějakého neznámého - tedy neslavného - člověka z předměstí New Yorku...

Každý Čech zná pořekadlo „všechna sláva – polní tráva“. Hodně patrné je to například u vrcholových sportovců. Dokud jsou na očích, mohou zažívat obdiv a ovace veřejnosti. Jejich sláva však většinou končí krátce poté, co ochabl jejich výkon, překonal je někdo lepší nebo ukončili kariéru. Naše lidská sláva bývá často žalostně pomíjivá. Možná si to uvědomoval i ten neznámý talentovaný rozehrávač, který se z jistých příčin nemohl nebo snad ani nechtěl stát dočasně slavným.

Zkusme ale pouvažovat o tom, co může být trvalejším zdrojem naší slávy a radosti.

Jedna z mých oblíbených knih, Pane Bůh, tady Anna, popisuje příběh dospělého člověka, takového typického „životního realisty“, a jeho setkání s pětiletou holčičkou, od které se začal učit vnímat svět jejíma nadšenýma dětskýma očima. Tento člověk říká: „Jsou lidé, kteří si činí nárok na slávu, že jako první obepluli bez cizí pomoci svět nebo vstoupili na Měsíc nebo za jiné chrabré skutky. Celý svět o takových lidech slyšel. O mně mnoho lidí neslyšelo, ale já mám také nárok na slávu: protože jsem znal Annu.“ Existují i lidé, kteří svou slávu postaví na tom, že si podali ruku s prezidentem nebo bydleli jen dva bloky vedle domu slavného herce. To však není případ našeho hrdiny, který je hrdý na to, že poznal neznámou malou Annu. Pokud někdo staví svou slávu ne na sobě, ale třeba na krásném přátelském vztahu, může pravděpodobně prožívat radost déle než sportovec na stupni vítězů.

My křesťané máme navíc ještě jeden zdroj radosti. Věříme v Boha, kterému na nás záleží a který svou moc a slávu ukázal velmi neobvyklým způsobem: Přišel na svět jako bezmocný člověk a přijal úděl, který mu lidé připravili. Jeho příchod si připomínáme o vánočních svátcích, jeho osud známe z velikonočního příběhu. Na Velký pátek to vypadá, že zvítězila lidská nenávist a smrt. O tři dny později se však zjeví Boží sláva – přijde vzkříšení.

Každou neděli si Kristovo vzkříšení připomínáme a oslavujeme. Při křtu nebo při obnově křestních slibů slyšíme: „Tak věříme. Tak věří církev. A tuto víru vyznáváme a ona je naší slávou v Kristu Ježíši, našem Pánu.“

Na začátku tohoto textu jsem zmínil novináře, zajímající se o slavné basketbalisty. V našem kostele si teď nepřipomínáme slavné basketbalisty, ale slavného českého knížete - sv. Václava. Knížete, který uvěřil a přijal slávu a radostnou zvěst Ježíše Krista. V podání apoštola Jana začíná takto: „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.... A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“

Přeji vám účast na jeho slávě v průběhu letošních svatováclavských oslav.

otec Ján Čukáš
